

Sygn. akt II KK 144/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lipca 2013 r.
sprawy **J. K.**
skazanego z art. 223 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 grudnia 2012 r., utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 24 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną ;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie

od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k. i który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Przechodząc bezpośrednio do oceny zarzutów podniesionych w kasacji przypomnieć wypada, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało to miejsca, natomiast art. 410 k.p.k. nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

Kasacyjny charakter ma natomiast zarzut naruszenia art. 433 k.p.k. Zarzut ten jednak sformułowany jest bardzo ogólnikowo i w istocie w ogóle abstrahuje od treści uzasadnienia wyroku sporządzonego przez Sąd Odwoławczy. Wystarczy bowiem wskazać, że apelacja w niniejszej sprawie sporządzona została w sposób skrajnie lakoniczny. Postawiono w niej dwa zarzuty: pierwszy z nich dotyczył prawidłowości oceny zeznań świadka T. S., drugi zaś błędu w ustaleniach faktycznych związanego ze świadomością skazanego, co do charakteru substancji, która miała być użyta wobec M. F. Zauważyć zatem wypada, że obie te kwestie omówione zostały szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – pierwsza na k. 2-3, druga na k. 4. Sąd Odwoławczy orzeka zaś przede wszystkim w granicach zarzutów postawionych w przyjętych środkach odwoławczych.

W tej sytuacji brak jest również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, obciążono kosztami sądowych postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.